

ACTIVITAT REALITZADA AMB LA COL-LABORACIÓ DE

Ajuntament d'Agramunt

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Diputació de Lleida
La força dels municipis

Consell Comarcal de l'Urgell

HORARIS

Dijous i divendres de 10.00 h a 14.00 h
Dissabte d'11.00 h a 14.30 h i de 17.00 h a 19.00 h
Diumenge d'11.00 h a 14.30 h

SERVEI EDUCATIU

L'Espai ofereix visites comentades amb tallers complementaris per als centres educatius

INFORMACIÓ AMICS DE L'ESPAI GUINOVART I
CONCERTACIÓ DE VISITES EN GRUP
Telèfon 973 39 09 04 - A/e: info@espaiguinovart.cat

PROTECTORS CORPORATIS

Sr. Joan Uriach i Marsal

Plaça del Mercat, s/n
25310 Agramunt

ESPAI
GUINOVART
AGRAMUNT
L'URGELL, LLEIDA
Tel | Fax: 973 39 09 04
www.espaiguinovart.cat

NÚRIA ROSELLÓ CATALEPTIC

El rebuig i l'absència

2 març 2025 | 13 juliol 2025
Agramunt (Lleida)

CATALÈPTIC

EL REBUIG I L'ABSÈNCIA

Els artistes són gent de poques paraules. Apliquen el seu llenguatge a coses que fan de mal dir, o tenen difícil significat, sempre als llindars de les metàfores. Ocupen un espai indispensable i, sovint, incomprès. Amants dels límits, els artistes han sabut trobar bones històries per a les seves obres.

A l'altra banda de l'altra banda hi som tots. Núria Roselló fa temps que retrata amb deteniment aspectes de la realitat que, en aparença, no mereixen una atenció estètica ni lligada a la bellesa. La fotografia tot ho allunya, i l'exploració que Roselló fa dels límits l'ha duta a territoris extrems –la mort, la deixalla, la lletjor, l'oblit, el rebuig, la repulsió–, i allà ha entès que tots són parts d'un mateix tot. I que estar en un límit sovint ens situa davant d'una línia on es fa difícil saber a quin costat de la ratlla ens trobem; o si tots els costats són, al capdavant, un mateix lloc.

Ara, Núria Roselló planteja unes fotografies lligades a la idea de conflicte entre rebuig i absència. En definitiva, entre el no voler i el no ser. Ho fa de manera desinteressada, en el sentit que no ens vol explicar el perquè sinó, senzillament, directament, i sense artificis, mostrar el què. Ja ens ho havia proposat fa un temps, en un projecte sobre deixalles titulat *Terrain Vague* (2022). Allà s'interrogava sobre el significat de la inutilitat dels objectes abjectes i sobre com es defineix la brossa de la brossa. Fotografies d'una senzillesa meravellosa i un amor als residus que no són res però ho podrien ser tot; que configuren paisatges reals, que configuren paisatges de l'ànima, tot és ara i res, i parafrasegem Vinyoli i continuem.

A **Catalèptic**, les imatges de deixalles van un pas més enllà i s'han sofisticat. No només s'hi mostra el que hi ha sinó també el que no hi ha. Ens movem entre la proximitat del que ens és quotidià i domèstic i l'abisme del desconegut i misteriós. Misteri és un altre concepte clau, de fet, en totes les fotografies de Núria Roselló. La fina línia que hi ha entre una cosa i l'altra, entre el que no es vol i el que no es té, és el que la fotògrafa explora en aquesta instal·lació feta a partir de ferrotips. La qüestió que ens planteja no deixa de tenir un punt d'ironia cruel: el que tenim ho llencem i recordem/desitgem el que no tenim. El desig és això, i té comportaments capritxosos: són els seus mecanismes, és el desig mateix.

El rebuig

Anem perdent perquè vivim. I tot es pot perdre, tot es pot rebutjar. La deixalla no conté dubtes: és rebuig. Es llencen les coses voluntàriament i s'amunteguen per oblidar-les. S'afigura una naturalesa incòmoda però tanmateix d'una extraordinària bellesa deforme. No hi ha bellesa sense imperfecció.

Només es tracta de fer net; això vol dir reduir, abandonar el que s'ha tingut. Estris i materials s'acumulen creant estranyes associacions i combinacions que obeeixen les lleis que supervisen el desordre de les coses. Fent un exercici de resignació desafiadora es disposen a no desaparèixer, conscients que resistir és subsistir. S'arrapen a una vida al marge i això transforma aquests materials en diferents, singulars. S'esdevé que de vegades el més important s'amaga entre la brossa. I pot semblar que no val res.

L'absència

El buit i el no-res són sinònims. Allò que no tenim és part d'aquest buit. Sigui perquè no ho hem posseït mai o perquè ho hem perdut, l'absència genera accions i reaccions excepcionals.

Recordem el que hem perdut i que ja no recuperarem mai més. Gairebé tot allò que coneixem és material d'oblit, i per això la natura ens ha recompensat amb la memòria. Però la memòria necessita noms. Els ferrotips de Núria Roselló posen noms, i hi assignen una imatge. La fotografia permet arrencar, esborrar, extreure i fer desaparèixer si convé. Tant és així que mirem coses que són aquí i que ara no hi són. Sensorialment les percebem, però mostren el que no hi ha. Curiosos, mostrar allò que no hi ha. D'aquí que es faci tan necessària la capacitat de recordar, de fer memòria, perquè és just el que genera la veritable imatge que Núria Roselló vol que es vegi.

Sovint associem l'absència amb la mort. Núria Roselló també ho fa. En la seva obra, la mort ha jugat sempre un paper potser no gaire evident però fonamental. Sabem que hi ha mort perquè sabem que hi ha final: no-res. Algunes imatges que semblaven indestructibles són amablement desintegrades per efecte de l'absència. Però només hi ha absència en la memòria que oblidem. Per poca sensibilitat que es tingui, sempre es trobarà un rastre, unes molles de pa al mig del camí, per recordar, per només recordar. Els sentits ho situen tot en l'espai i el temps. I, d'entrada, a tot arreu hi habita la sensació, només allò que està mort o sembla mort queda orfe de sensació. Núria Roselló deixa aquest rastre fent que les fotografies no estiguin completament dins del temps, per poder deixar alguna cosa per a l'eternitat. Les imatges ens diuen: “No som al món, però som aquí”.

La instal·lació *Catalèptic* parla de la necessitat de misteri que mou els creadors i els públics, i potser la vida tota. De la bellesa que anticipa la lletjor. De les fines línies entre els límits. Parla de la mort com l'únic lloc on anar. De llunyania. De lentitud: les coses eternes demanen calma. I de silenci. En tot hi ha una tendència al silenci, i en aquestes escenes, més.

En silenci, doncs, deixem enrere les fotografies perquè existeixin, com en estat de catalèpsia, perfectament conscients que no estan vives però tampoc mortes.

Anselm Ros
Comissari de l'exposició

Anselm Ros
Comisario de la exposición

CATALÈPTIC

EL RECHAZO Y LA AUSENCIA

Los artistas son gente de pocas palabras. Aplican su lenguaje a cosas difícilmente verbalizables, o de difícil significado, siempre en el umbral de las metáforas. Ocupan un espacio indispensable y, a menudo, incomprendido. Amantes de los límites, los artistas han sabido encontrar buenas historias para sus obras.

Al otro lado del otro lado estamos todos. Núria Roselló hace tiempo que fotografía con detenimiento aspectos de la realidad que, en apariencia, no merecen una atención estética ni vinculada a la belleza. La fotografía todo lo aleja, y la exploración que Roselló hace de los límites la ha llevado a territorios extremos —la muerte, el desecho, la fealdad, el olvido, el rechazo, la repulsión—, y allí ha comprendido que todos forman parte de un mismo todo. Y que estar en un límite a menudo nos sitúa ante una línea donde se hace difícil saber en qué lado nos encontramos; o si cualquier lado es, a fin de cuentas, un mismo lugar.

Ahora, Núria Roselló plantea unas fotografías vinculadas a la idea de conflicto entre rechazo y ausencia. En definitiva, entre el no querer y el no ser. Lo hace de forma desinteresada, en el sentido que no quiere explicarnos el porqué sino, sencillamente, directamente, y sin artificios, mostrar el qué. Nos lo había propuesto ya hace un tiempo, en un proyecto sobre desechos titulado *Terrain Vague* (2022). En él se interrogaba sobre el significado de la inutilidad de los objetos abyectos y sobre cómo se define la basura de la basura. Fotografías de una sencillez maravillosa y un amor a los residuos que no son nada, pero podrían serlo todo; que configuran paisajes reales, que configuran paisajes del alma, todo es ahora y nada, y parafraseamos a Vinyoli y seguimos.

En **Catalèptic**, las imágenes de basura van un paso más allá y se han sofisticado. No tan solo se muestra lo que hay sino lo que no hay. Nos movemos entre la proximidad de lo que nos resulta cotidiano y doméstico y el abismo de lo desconocido y misterioso. Misterio es otro concepto clave, en realidad, en todas las fotografías de Núria Roselló. La fina línea que existe entre una cosa y otra, entre lo que no se quiere y lo que no se tiene, es lo que la fotógrafa explora en esta instalación hecha a partir de ferrotips. La cuestión que nos plantea no deja de tener un punto de ironía cruel: lo que tenemos lo tiramos y recordamos/deseamos lo que no tenemos. He aquí el deseo, y tiene comportamientos caprichosos: son sus mecanismos, es el propio deseo.

El rechazo

Vamos perdiendo porque vivimos. Y todo puede perderse, todo puede desecharse. El desecho no contiene dudas: es desecho. Se tiran las cosas voluntariamente y se amontonan para olvidarlas. Va tomando forma una naturaleza incómoda y sin embargo de una extraordinaria belleza deforme. No hay belleza sin imperfección.

Se trata tan solo de purificar, lo que significa reducir, abandonar lo que se ha tenido. Utensilios y materiales se acumulan creando extrañas asociaciones y combinaciones que obedecen a las leyes que supervisan el desorden de las cosas. Haciendo un ejercicio de resignación desafiante se disponen a no desaparecer, conscientes de que resistir es subsistir. Se aferran a una vida al margen, lo que transforma estos materiales en otros distintos, singulares. Ocurre que a veces lo más importante se esconde entre la basura. Y puede parecer que no vale nada.

La ausencia

El vacío y la nada son sinónimos. Lo que no tenemos forma parte de este vacío. Ya sea porque jamás lo hemos poseído o porque lo hemos perdido, la ausencia genera acciones y reacciones excepcionales.

Recordamos lo que hemos perdido y que ya no recuperaremos nunca más. Casi todo lo que conocemos es material de olvido, por ello la naturaleza nos ha recompensado con la memoria. Pero la memoria necesita nombres. Los ferrotips de Núria Roselló ponen nombres, y les asignan una imagen. La fotografía permite arrancar, borrar, extraer y hacer desaparecer si hace falta. Miramos cosas que están aquí y que a su vez no están aquí. Sensorialmente las percibimos, pero muestran lo ausente. Curioso, mostrar lo que no está. De ahí que sea tan necesaria la capacidad de recordar, de memorizar, ya que es justo lo que genera la verdadera imagen que Núria Roselló quiere que se vea.

Con frecuencia asociamos la ausencia con la muerte. Núria Roselló también lo hace. En su obra, la muerte ha desempeñado siempre un papel tal vez no muy evidente pero fundamental. Sabemos que hay muerte porque sabemos que hay un final: nada. Algunas imágenes que parecían indestructibles son amablemente desintegradas por efecto de la ausencia. Pero solo hay ausencia en la memoria que olvidamos. A poca sensibilidad que se tenga, siempre se hallará un rastro, unas migas de pan en medio del camino, para recordar, para solo recordar. Los sentidos lo sitúan todo en el espacio y el tiempo. Y, de entrada, en todas partes habita la sensación, tan solo lo que está muerto o parece muerto queda huérfano de sensación. Núria Roselló deja ese rastro haciendo que las fotografías no estén completamente dentro del tiempo, para poder dejar algo para la eternidad. Las imágenes nos dicen: “No estamos en el mundo, pero estamos aquí”.

La instalación *Catalèptic* habla de la necesidad de misterio que mueve a los creadores y a los públicos, y tal vez a la vida toda. De la belleza que anticipa la fealdad. De las finas líneas entre los límites. Habla de la muerte como el único lugar adonde ir. De lejanía. De lentitud: lo eterno pide calma. Y de silencio. En todo hay una tendencia al silencio, y en estas escenas, más.

En silencio, pues, dejamos atrás las fotografías para que existan, como en estado de catalepsia, perfectamente conscientes de que no están vivas, pero tampoco muertas.

La Fundació Privada Espai Guinovart d'Agramunt es complau a convidar-vos a l'exposició

NÚRIA ROSELLÓ

Catalèptic

El rebuig i l'absència

La inauguració de l'exposició tindrà lloc el diumenge

2 de març de 2025 a les 12.30 h.

L'exposició romandrà oberta del 2 de març

al 13 de juliol de 2025.

Altres exposicions a l'Espai

GUINOVART VERSUS CLAVÉ

entre la tradició i l'avantguarda

2 febrer de 2025 | 25 de maig 2025